

Arrest

nr. 268 213 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK
Dehaernestraat 29
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. DUYCK verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 11 september 2018, 20 mei 2019 en 20 mei 2020 aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, in functie van haar meerderjarige zoon. Deze aanvragen worden respectievelijk geweigerd op 17 januari 2019, 14 november 2019 en 18 november 2020 met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op 1 maart 2021 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, in functie van dezelfde referentiepersoon, haar meerderjarige zoon. De gemachtigde beslist op 1 september 2021 tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01/03/2021 werd ingediend door:

Naam: M.
Voorna(a)m(en): M.
Nationaliteit: Sierra Leone
Geboortedatum: (...)1949
Geboorteplaats: Portloko Town
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te: (...) 8560 WEVELGEM

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de 4de keer gezinshereniging aan met haar zoon van Nederlandse nationaliteit, de genaamde M.D.B. (RR xxx) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende nieuwe documenten voorgelegd: :

- Stortingsbewijzen via Worldremit van de referentiepersoon aan zijn toekomstige vrouw K.S. te Sierra Leone (ze zijn gehuwd te Wevelgem dd. 25/07/2020), dd. 11/01/2018 (2000 euro); dd. 14/06/2018 (1500 euro); dd. 04/01/2018 (1159 euro); dd. 26/01/2018 (800 euro); dd. 26/05/2018 (200 euro); dd. 25/06/2018 (300 euro); dd. 25/06/2018 (60 euro); 23/04/2018 (600 euro); dd. 23/04/2018 (300 euro); dd. 10/04/2018 (500 euro)
- Stortingsbewijs via Western Union van Nederland naar Sierra Leone: dd. 13/07/2017 (150 euro); 06/07/2017
- Stortingsbewijzen via Afro international foreign exchange bureau limited dd. 06/07/2017 + 10/08/2017
- Beëdigde verklaring dd. 27/02/2020 : waarin wordt verklaard dat betrokkene in Sierra Leone samenleefde met haar toekomstige schoonmoeder
- Motivatiebrief van de referentiepersoon dd. 26/05/2021 waarin hij verklaart reeds sedert 2005 zijn ouders te steunen en dat zijn vader is overleden in 2011.
- Loonfiches van de referentiepersoon van een tewerkstelling die is aangevat op 24/05/2021 en zal eindigen op 31/01/2022. Referentiepersoon heeft 2 kinderen ten laste en verdient netto om en bij de 2080 euro

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat de financiële/materiële afhankelijkheid betreft zijn er wel degelijk stortingen geweest naar Sierra Leone vanuit Nederland door de referentiepersoon. Echter de stortingen zijn gericht geweest aan de genaamde K.S. en niet aan betrokkene zelf. In de motivatiebrief van de referentiepersoon wordt als

uitleg gegeven dat de financiële transacties via zijn toekomstige vrouw zijn verlopen omdat zijn moeder oud is en ongeschoold. In principe moeten we op het moment van deze transacties de genaamde K.S. zien als nog geen lid van de familie. Zij is pas op 25/07/2020 te Wevelgem gehuwd met de referentiepersoon. Volgens de beëdigde verklaring huurde betrokkene een woning samen met de toenmalige vrouw van de referentiepersoon. Het is ook niet duidelijk welk deel van de stortingen effectief naar betrokkene zijn gegaan en wie uiteindelijk hiervan afhankelijk was.

Vandaar dat de stortingen onvoldoende aantonen dat betrokkene ten laste was van in het land van herkomst van de referentiepersoon, des te meer omdat haar onvermogen in het land van herkomst ook niet wordt aangetoond. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene sedert 2011 weduwe is, zodat het dus niet onmogelijk is dat zij aldaar een weduwenpensioen geniet.

Het gegeven dat betrokkene sedert 11.09.2018 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon en voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

"E.1. Schending van art. 40bis §2. 4° Vw. (eerste middel)

11. Overeenkomstig art. 40bis §2, 4° Vw. hebben de bloedverwanten in opgaande lijn van een Unieburger, alsmede die van de echtgenoot of geregistreerde partner, het recht om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien zij te hunnen laste zijn en zich bij hen voegen. De bestreden beslissing schendt art. 40bis §2, 4° Vw. Doordat de gemachtigde stelt dat Verzoekster niet bewijst dat zij ten laste is van haar zoon als referentiepersoon, meer bepaald dat er reeds in het land van herkomst of origine (Sierra Leone) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen zichzelf en haar zoon; Terwijl Verzoekster diverse bewijzen ter zake naar voor heeft voorgebracht, die wel degelijk een dergelijke afhankelijkheidsrelatie aantonen, Zodat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

12. De bestreden beslissing gaat uit van de volgende overwegingen:

(1) Uit de stukken van Verzoekster zou niet afdoende blijken dat zij voorafgaand aan de aanvraag in Sierra Leone financieel of materieel ten laste was van haar zoon, omdat de stortingen van de zoon naar Sierra Leone toekwamen op de bankrekening van de bij Verzoekster wonende schoondochter, inmiddels de echtgenote van de zoon-referentiepersoon, mevr. K.S. . De gemachtigde merkt ter zake op

dat mevr. S. toen nog niet aanzien kon worden als lid van de familie, omdat zij pas op 25.07.2020 te Wevelgem is gehuwd met de referentiepersoon.

(2) Het zou niet duidelijk zijn welk deel van de stortingen effectief naar Verzoekster gingen en wie uiteindelijk hiervan afhankelijk was;

(3) Verzoekster zou onvoldoende aantonen dat zij effectief onvermogen was in Sierra Leone, aangezien het “niet onmogelijk is” dat zij er een weduwenpensioen geniet sinds het overlijden van haar echtgenoot in 2011.

13. Eerste onderdeel:

(a) Het bewijs van “ten laste zijn” is een feitenkwestie die met alle middelen van recht bewezen kan worden.

Meer bepaald dient het bewijs geleverd te worden van een feitelijke situatie gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materiaal wordt ondersteund door de Unieburger, die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. De afhankelijkheidsrelatie moet reeds bestaan in het land van herkomst of origine tot op het ogenblik van de verblijfsaanvraag. (o.a. HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05 (Jia)) Er hoeft niet te worden onderzocht of het betrokken familielid in theorie (dus hypothetisch) in staat zou kunnen zijn om zelf in zijn/haar onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Geval per geval moet beoordeeld worden of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst. Er is geen vereiste inzake de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte steun. Het moet enkel gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. (Mededeling van de commissie aan het Europees Parlement en de Raad dd. 02.07.2009 ; betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313, pag. 5 - 6). De kern van het begrip “ten laste zijn” vereist in hoofdorde een actieve ondersteuning door de referentiepersoon (financieel hetzij materieel). Een bewijs van onvermogen is slechts bijzaak omdat dit op zich nog geen actieve ondersteuning aantoont. (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725). Daarenboven geldt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan het familielid, die voor hem/haar noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient aldus als bijkomend te worden beschouwd, en kan vaak moeilijk geleverd worden. (HvJ 16 januari 2014, nr. C-423/12 (Flora May Reyes); RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725). De Lidstaten moeten zich aldus soepel opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan. (RvV 9 mei 2018, nr. 203.688). Besluitend omtrent de bewijslast in het kader van art. 40bis §2, 4° Vw. komt het gepast voor te wijzen op de zesde overweging bij de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden: “Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van “familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. ”

(b) De gemachtigde weet al te goed, onder meer uit het dossier van de voornoemde mevr. K.S. , dat de zoon van Verzoekster, dhr. D.B.M., al lange tijd een relatie heeft met mevr. S, en zij dus al lange tijd ook de schoondochter is van Verzoekster. Op 15.05.2018 trad de referentiepersoon in Sierra Leone in het huwelijk met mevr. S, huwelijk dat in België echter niet werd erkend. Om hun relatie ook naar Belgisch recht te formaliseren, traden zij op 25.07.2020 (nogmaals) in het huwelijk voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Wevelgem.

Echter ook in de periode voorafgaand aan het Sierra Leone huwelijk woonde mijn Verzoekster samen met haar schoondochter in Sierra Leone. Mijn Verzoekster is op vandaag 72 jaar oud; en op het ogenblik van de stortingsbewijzen aan het eind van haar zestiger jaren. Er mag niet vergeten worden dat zij haar actieve leven niet heeft doorgebracht in een westers land, maar in het Sierra Leone van de twintigste eeuw. Zij is daarenboven volledig analfabeet. Het beheer van een bankrekening wordt op die

manier bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk, zelfs nog afgezien van de hoge leeftijd en de regionale context waarin Verzoekster het merendeel van haar leven leefde. De gemachtigde kan dit gegeven niet negeren om de stortingsbewijzen zo maar af te wijzen als bewijs van een band van afhankelijkheid tussen mijn Verzoekster en haar zoon dhr. M. Verzoekster en haar schoondochter mevr. S. woonden samen, en het geldt dat zij van dhr. M. ontvingen diende om hen beiden te ondersteunen.

(c) De gemachtigde is niet ernstig wanneer zij stelt dat “in principe moeten we op het moment van deze transacties de genaamde K.S. zien als nog geen lid van de familie. Zij is pas op 25/07/2020 te Wevelgem gehuwd met de referentiepersoon.” Er werd reeds gewezen op het feit dat dhr. M. en mevr. S. al lange tijd een relatie met elkaar hebben, alsook op hun huwelijk in Sierra Leone in 2018. Ook een gezins- of familieleven op grond van feitelijke banden tussen twee personen, los van enige juridische band, kan beschermenswaardig zijn in het licht van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven cf. art. 8 EVRM. (RvV 27 augustus 2015, nr. 151.297, T.Vreemd. 2016, 81). De overweging die ervan uitgaat dat enkel gehuwden een daadwerkelijke familie vormen in de zin van art. 8 EVRM, staat haaks op de realiteit. Om welke andere reden dan een duurzame relatie met haar zoon, en het feit dat zij dus de schoonmoeder van mevr. S. is, zou dit tweetal met elkaar samenwonen? Mevr. S. maakte wel degelijk deel uit van de familie van mijn Verzoekster en haar zoon ten tijde van de stortingen.

14. Tweede onderdeel:

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing in vraag of en welk deel van de stortingen daadwerkelijk aan mijn Verzoekster toekwamen en wie uiteindelijk hiervan afhankelijk was.

Anderzijds wordt niet langer in twijfel getrokken dat Verzoekster wel degelijk een woning huurde samen met haar schoondochter mevr. S. . De gemachtigde maakt hiermee abstractie van de Afrikaanse gemeenschapscontext waarin de betrokkenen leefden (en leven). Het geldt van dhr. M. arriveerde weliswaar op de bankrekening van mevr. S. , maar werd besteed aan het gezamenlijke huishouden. Verzoekster was hiervan dus wel degelijk afhankelijk, nu zij precies deel uitmaakt(e) van dat huishouden. Het feit dat de gelden van dhr. M. aan de huur besteed werden zorgt er bovendien op zich al voor dat Verzoekster in een band van financiële afhankelijkheid verkeerde ten opzichte van haar zoon. De hoge leeftijd van mijn Verzoekster maakt haar afhankelijkheid van haar zoon des te duidelijk.

15. Derde onderdeel:

Ook daar waar de gemachtigde ervan uitgaat dat Verzoekster haar onvermogen in Sierra Leone niet aantoot, miskent zij art. 40bis §2, 4° Vw. Zoals hierboven uiteengezet vereist de Europeesrechtelijke grondslag van deze bepaling helemaal geen bewijs van onvermogen, dat in de rechtspraak slechts wordt aanzien als bijzaak, niet in het minst omdat het niet-hebben van een vermogen bijzonder moeilijk te bewijzen valt. Het bewijs van financiële of materiële afhankelijkheid volstaat op zich om als ten laste te worden aangemerkt.

De gemachtigde meent verder ten onrechte dat het “niet onmogelijk is” dat Verzoekster in Sierra Leone een weduwenpensioen zou genieten aangezien zij sinds 2011 weduwe is.

Deze stelling gaat slechts gestoeld op giswerk, en strijdt met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel (zie infra E.2 en E.3). Voor de beoordeling van het bewijs van “ten laste zijn” is dit overigens irrelevant, gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet.

Besluitend schendt de gemachtigde art. 40bis §2, 4° Vw. met haar stelling dat Verzoekster haar onvermogen niet bewijst. Het middel komt als grond voor.

E.2. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (tweede middel)

16. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn algemene rechtsbeginselen die aanwijzingen geven over de manier waarop bestuurlijke beslissingen tot stand moeten komen, en zijn inmiddels onbetwistbaar een bron van recht. Ze binden het bestuur in de mate waarin het beschikt over een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en ermee rekening houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het bestuur moet dus aan een correcte feitenvinding doen, en zijn beslissing moet geschraagd worden op allee gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Materiële zorgvuldigheid verplicht de overheid om bij de

uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van de betrokkenen te schaden. Formele zorgvuldigheid betekent dat het bestuur de overheidshandelingen zorgvuldig dienen te worden voorbereid. De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht. Doordat de gemachtigde de dossierstukken onvoldoende heeft onderzocht; En nauwelijks rekening heeft gehouden met de Sierra Leoneese sociaal-culturele context waarin de betrokkenen leefden en leven, noch met de specifieke familiale omstandigheden van de betrokkenen; Zodat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

17. Vooreerst heeft de gemachtigde onzorgvuldig gehandeld door voorbarig (en onterecht) te stellen dat mevr. S. "in principe" geen deel uitmaakt van de familie van Verzoekster en haar zoon. De gemachtigde is al te goed op de hoogte van het feit dat dhr. M. de Nederlandse nationaliteit heeft, reeds verschillende jaren in België verblijft en in 2018 in Sierra Leone in het huwelijk trad met mevr. S. . Deze elementen kunnen niet anders dan aanwezig zijn in de administratieve dossiers van dhr. M. en mevr. S. . Het feit dat de gemachtigde stelt dat mevr. S. "in principe" geen deel uitmaakt van de familie, geeft temeer blijk van deze wetenschap. De gemachtigde geeft geen alternatieve verklaring voor de samenwoning tussen Verzoekster en haar schoondochter mevr. S. , die overigens niet wordt betwist.

18. Verder gaat de gemachtigde voorbij aan de hoge leeftijd van mijn Verzoekster, en haar ongeletterdheid, elementen die op zich al een band van afhankelijkheid van anderen kan doen veronderstellen. De gemachtigde geeft temeer blijk van een onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing daar waar zij veronderstelt dat Sierra Leone een dermate uitgebouwd sociale zekerheidsstelsel zou kennen dat voorziet in de toekenning van (weduwe)pensioenen, zonder een concreet onderzoek te hebben gevoerd naar de vraag of dit wel degelijk het geval is. Daarmee gaat zij uit van een volslagen hypothetisch uitgangspunt. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing had hieraan kunnen verhelpen. Zo is het evengoed "mogelijk" dat Verzoekster geen weduwenpensioen in Sierra Leone geniet. Het is bovendien geen geheim dat Sierra Leone allerm minst vergeleken kan worden met onze Belgische welvaartstaat. Meer nog, het land bengelde in 2019 nog op de zevende laatste (of 182ste) plaats op de VN-Human Development Index. Verzoekster meent aldus dat dit middel als gegrond naar voor komt.

E.3. Schending van de materiële motiveringsplicht en art. 62 Vw. (derde middel)

19. Op elke administratieve overheid rust een motiveringsplicht. Het betreft een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat zijn oorsprong vindt in art. 149 Gw., en werd gecodificeerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De materiële motiveringsplicht raakt de interne wettigheid van de overheidshandeling, zodat deze moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven en juiste feitelijke gegevens. De formele motiveringsplicht raakt de externe wettigheid van de overheidshandeling, en dwingt het bestuur om haar handelingen uitdrukkelijk, in de akte zelf, te motiveren, en dit cf. art. 2 Wet Motivering Bestuurshandelingen. In het vreemdelingencontentieux wordt deze verplichting in het bijzonder vermeld in art. 62 §2 Vw. De bestreden beslissing schendt zowel de motiveringsplicht. Doordat de gemachtigde haar beslissingen dient te motiveren op een afdoende en deugdelijke wijze, en alsnog heeft geoordeeld dat Verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis §2, 4° Vw.; Terwijl zij niet betwist dat Verzoekster van hoge leeftijd en ongeletterd is; En ook niet betwist dat Verzoekster in Sierra Leone een woning huurde samen met haar schoondochter mevr. S. , met wie haar zoon dhr. M. reeds lange tijd een relatie onderhield en ook is gehuwd, aan wie dhr. M. periodiek storting uitvoerde om hen beiden te ondersteunen; En daarmee duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing aldus niet afdoende en deugdelijk werd gemotiveerd; Zodat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard. 20. De Wet Motivering Bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie o.a. RvSt. nr. 167.407, 2 februari 2008; RvSt. nr.167411, 2 februari 2007). Bij nalezing van de bestreden beslissing dient Verzoeker tot de conclusie te komen dat de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn. Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (RvSt. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober

1998 e.a. geciteerd in A. MAST, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, nr. 664, 609). De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (RvSt., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Bij doornamen van de bestreden beslissing dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde zich er toe beperkt heeft formeel alle aangebrachte bewijsstukken te ontmoeten en deze aan een al te streng en onredelijk onderzoek heeft onderworpen. De stukken die door Verzoeker werden bijgebracht, werden niet, of onvoldoende, onderzocht, noch gemotiveerd waarom deze niet in aanmerking genomen worden. Ondertussen is de gemachtigde wel bekend met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de beoordeling van het "ten laste zijn" in het kader van art. 40bis §2, 4° Vw. en de daaraan ten grondslag liggende Richtlijn 2004/38/EG (Pb.L. 29.06.2004, afl. 229/35). Er wordt verwezen naar de hiervoor reeds geciteerde arresten "Jia" en "Reyes". De gemachtigde is met andere woorden voorbij gegaan aan de vigerende regelgeving en de rechtspraak die deze nader heeft verijnd, gevolg waarvan zij geenszins de toepasselijke rechtsregels op een correcte manier betrokken op deze feiten. Dat de motieven zeker niet "afdoende" zijn. Nu onomstreden vaststaat dat de beslissing zoals genomen door de gemachtigde niet gedragen wordt door de vastgestelde - minstens vast te stellen feiten - en de toepasselijke rechtsregels dient tot het besluit gekomen te worden dat beslissing van de gemachtigde geenszins afdoend of deugdelijk karakter vertoont en derhalve het redelijkheidsbeginsel schendt. Het middel is aldus gegrond."

2.2. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: [...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. [...]"

Verzoekster betoogt dat er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haarzelf en haar zoon. Verzoekster dient aan te tonen dat de vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Verzoekster verwijst in hoofddorde naar de stortingsbewijzen die zij bijbrengt. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent:

“In de motivatiebrief van de referentiepersoon wordt als uitleg gegeven dat de financiële transacties via zijn toekomstige vrouw zijn verlopen omdat zijn moeder oud is en ongeschoold. In principe moeten we op het moment van deze transacties de genaamde K.S. zien als nog geen lid van de familie. Zij is pas op 25/07/2020 te Wevelgem gehuwd met de referentiepersoon. Volgens de beëdigde verklaring huurde betrokkene een woning samen met de toenmalige vrouw van de referentiepersoon. Het is ook niet duidelijk welk deel van de stortingen effectief naar betrokkene zijn gegaan en wie uiteindelijk hiervan afhankelijk was. Vandaar dat de stortingen onvoldoende aantonen dat betrokkene ten laste was van in het land van herkomst van de referentiepersoon, des te meer omdat haar onvermogen in het land van herkomst ook niet wordt aangetoond. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene sedert 2011 weduwe is, zodat het dus niet onmogelijk is dat zij aldaar een weduwenpensioen geniet.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de stortingen inderdaad geschieden op naam van de toenmalige vriendin, heden echtgenote van de referentiepersoon, K. S., en niet op naam van verzoekster. Ongeacht of K. S. voor het erkende huwelijk als familielid moest worden beschouwd, brengt de referentiepersoon geen gegevens bij waaruit kan worden opgemaakt wat de bestemming was van de overgemaakte sommen. Er wordt geen enkel objectief stuk bijgebracht dat aantoonde dat de geldstortingen bestemd waren voor verzoekster om in haar levensbehoeften te kunnen voorzien.

Verzoekster verwijt verweerder geen rekening te hebben gehouden met haar hoge leeftijd en abstractie te maken van de Afrikaanse gemeenschapscontext van een gemeenschappelijk huishouden. De Raad merkt op dat een persoon van hoge leeftijd niet is vrijgesteld van de wettelijke voorwaarde van het ten laste zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat de belangrijkste stortingen gebeurden in 2018. Verzoekster is reeds sinds 2011 weduwe: zij toont niet aan hoe zij tussen 2011 en 2018 erin slaagde in haar levensonderhoud te voorzien. Een blote verwijzing naar de Afrikaanse gemeenschapscontext van een gemeenschappelijk huishouden sluit verzoekster niet uit van de voorwaarde van het aantonen van het ten laste zijn. De beëdigde verklaring van 27 februari 2020 waarin wordt verklaard dat verzoekster samenleefde met haar (aanstaande) schoonmoeder doet aan voorgaande geen afbreuk.

De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze dat de bijgebrachte documenten niet voldoen aan de vereisten gesteld bij artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft bijgevolg niet aangetoond dat zij financieel en/of materieel ten laste is geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst voorafgaand aan de verblijfsaanvraag. Deze vaststelling is in het kader van een aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet determinerend, in die mate dat de kritiek op de overige motieven niet tot de nietigverklaring kan leiden.

De drie middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC